

Jiří Hantych

### Jasnovidka

„Milý pane, poslechněte  
moje slova v každé větě,  
vaše duše na mne září  
jako kříže v refektáři.  
Řeknu vám, co bude.

To, co vaše oči tají,  
jiní lidé nepoznají,  
já však vidím o čem ani  
nemáte sám žádné zdání.  
Řeknu vám, co bude.

Moje věštba vše vám řekne,  
nebude to vždycky pěkné,  
uvidíte všechno čistě,  
budete vše vědět jistě.  
Řeknu vám, co bude.“

„Já vám věřím, zvláštní ženo,  
že mi bude prozrazeno  
i to dobré i to špatné,  
vše, co dosud bylo matné.  
Chci již znát, co bude.

Zda jsem zdravý a dál budu,  
zda mám zažít pouze nudu,  
zda mám ještě hodně sil,  
kolik bude šťastných chvil.  
Chci již znát, co bude.

Jestli se mám na co těšit,  
kolik strastí budu řešit,  
zda mi ještě spadnou slzy,  
jestli snad, tak jak moc brzy.  
Chci již znát, co bude.“

„Chápu, že již chcete znáti,  
jak moc se vám váš čas krátí,  
zbytečné však je se báti,  
osud stejně nejde zvrátit.  
Řeknu vám, co bude.“

„No tak rychle povídejte,  
záležet si pěkně dejte,  
řekněte mi všechno zcela  
tak, jak byste správně měla.  
Chci již znát, co bude.“

„Nebuďte tak nedočkavý,  
první téma – vaše zdraví.  
Jak vy snad si ani mladí  
s nemocí tak neporadí.  
Říkám vám, co bude.“

„To mám radost, to je krása,  
zdraví mi vždy nervy drásá,  
teď mám tedy strastí méně,  
děkuji vám spokojeně.  
A co dál? Co bude?“

„Sed'te tiše jako pěna,  
druhé téma – vaše žena.  
Láska s vámi stále duje,  
nikoho víc nemiluje.  
Říkám vám, co bude.“

„To mám radost, to je krása,  
láska mi vždy nervy drásá.  
Teď mám tedy strastí méně,  
již se těším ke své ženě.  
A co dál? Co bude?“

„Věštba má je dobrý skutek,  
teď však téma třetí – smutek.  
Nevidím ho tady mnoho,  
tudíž štěstí kouká z toho!  
Říkám vám, co bude.“

„Drahý klenot, to je štěstí,  
krásně se vám jistě věští,  
teď mám tedy strastí méně,  
děkuji vám spokojeně.  
A co dál? Co bude?“

„Čas se nemá ničím ztrácet,  
téma čtvrté – vaše práce.  
Daří se vám, do měsíce  
bude se vám dařit více.  
Říkám vám, co bude.“

„Nemám v práci často smůlu,  
pilný jsem jak včela v úlu,  
vše se náhle jeví krásně,  
samým štěstím cením dásně.  
A co dál? Co bude?“

„Blížíme se v počtech k pěti,  
téma páté – vaše děti.  
Budou rády mít školu,  
nepropadnou alkoholu.  
Říkám vám, co bude.“

„Moje děti, moje pýcha,  
hned se mi teď lépe dýchá,  
hrdý jsem a jsem moc šťastný,  
je to pocit velmi slastný.  
A co dál? Co bude?“

„Nedejme si chvíli klidu,  
šesté téma – pohled lidu.  
Budete vždy oblíbený,  
mají vás rádi muži, ženy.  
Říkám vám, co bude.“

„To je dobře, to je krása,  
okolí mi nervy drásá,  
bál jsem se, že nemaj rádi  
mě snad moji kamarádi.  
A co dál? Co bude?“

„Může to znít sice suše,  
téma sedmé – vaše duše.  
Vidím, že již dávno zhasla,  
bolest se v ní pouze pásla.  
Tak to je a bude.

Pravda k vám jde jak krev k meči,  
osmé téma – moje řeči.  
Budoucnost bych vaši znala,  
kdybych si ji nevyhlala.  
Nepoznám, co bude.“

„Já vám věřil, podvodnice,  
nepřijdu už nikdy více!  
Lhala jste mi, jděte k čertu,  
nemyslím to pouze v žertu!  
Nezjistím, co bude!“

Jednu věc vám řeknu, pane,  
vidím slzu, která kane,  
že jste na mne takhle drzý,  
krutou smrt vám soudím brzy!  
Tak to přesně bude.“

Další den, hned brzy k ránu,  
zemřel pán, jak bylo v plánu,  
zasahuje moc vždy vyšší,  
další muž pak u ní slyší.  
Milý pane, poslechněte,  
moje slova v každé větě,  
vaše duše na mne září,  
jako kříže v refektáři.  
Řeknu vám, co bude.“